

Senecije in v ozadju vrhovi Stanleya

zum z vodnikom **Ibrahimom Kasindirwo** glede poti do Eleninega bivaka: zamudimo se lahko uro, ki pa jo na strmih pobočjih in prehodih nadoknadimo. Prečimo granitni prag in balvanski labirint in že smo pri bivaku (4540 m). Prazen je; to smo zvedeli že v dolini, zato se odločimo, da gremo po krajšem počitku proti vrhu, ker se vreme lahko spremeni. Nosači so z Ibrahimom odhiteli do Kitandare in pridejo naslednji dan po tovore.

Pripravimo vso opremo in čez nerodne gladke skale in razbito moreno prečimo do roba Eleninega ledenika. Sneg in led sta zmeščana in dereze dobro prijemljejo pod temnimi, s snegom poprhanimi stenami Savojskih vrhov. Ledenik skoraj nima razpoka in hitro dosežemo Stanleyev plato in višino 4800 metrov. Oba najvišja vrhova sta že pred nami; le vreme se kvari. Varljiva sivina ne obeta nič dobrega. Pod značilno obliko Moebiusa sledi zavijejo strmo navzdol ob skalnem rebro Alexandre (5091 m). Spustimo se za več kot sto metrov; škoda jih je, vendar rebro moramo obiti, če hočemo doseči zatrep med obema vrhoma. Razpoke so dobro vidne in označene z markirnimi zastavicami. Na najnižji točki se snidemo s povratniki z vrha. Kratak pozdrav, poizvedba za pot in vsak gre svojo pot.

Pot vijuga navzgor mimo razpoka, sneg je osrežen in prijetno hrsti. Vreme se vztrajno slabša, veter biča sodro, toda brez težav dosežemo sedlo. V zavetju pustimo nahrbtnike, kar v derezah zlezemo čez razčlenjen skalnat skok in po vetrovnem grebenu prilezemo na vrh.

Razgleda skoraj ni, le Alexandra od časa do časa pokaže zanimive snežne tvorbe, podobne andskim gobam. Slutiti je tudi obrise Albertove-

ga vrha, ki leži že na zairski strani. Ne ostanemo dolgo na vrhu; spustimo se čez skok in na ledeniku se ujma unese. Zopet se pokažejo vrhovi na nasprotni strani doline Bujuku z značilnim visečim ledenikom Speke, ledeniški potok izpod njega pa takoj v kaskadah zdrvi v dolino.

Počivamo šele na platoju; čeprav je nebo kovinsko sivo, se sneg in led kontrastno odražata na temnih odenkih razbitih skal. Počasi in lenobno izgubljam višino in pozno popoldne smo spet v bivaku, kjer preživimo prijeten in prav nič hladen večer z rdeče obarvanim Mt. Bakerjem. Zjutraj zložimo odvečno prtljago v mornarske vreče: ponje pridejo nosači; mi pa se mimo Scott-Elliotovega prelaza spustimo do dvojnega jezera Kitandara, ki je verjetno najlepši del Ruwenzorija. Še dva dni blatne poti in v dolini bomo.

Ob povratku sem si rekel: nikoli več tja. Toda po letu dni je blatna pot pozabljena - in tam je še toliko lepih vrhov...

Nejcu

MILAN ROMIH

*Nemočen kot ptica brez kril
in sonce brez žarkov,*

*izgubljen kakor list sredi viharja
in jutro brez rose,*

*nesrečen kot otrok brez matere
in srce brez topline*

*slonim nad praznino, ki je nastala,
in jočem za tabo, prijatelj.*